

knihy a dokumenty, někteří hýčkali v náručí exponáty zřejmě příliš drahocenné na to, aby je ponechali ohni napospas. Budova tu stála od roku 1846, kdy se Kongres konečně rozhodl, jak naloží s pěti sty tisíci dolary, které mu odkázal podivínský britský chemik James Smithson. Dárce udělil z hrobu poněkud zvláštní instrukci, jak peníze využít.

*Založit ve Washingtonu instituci, která bude mezi lidmi šířit a prohlubovat vědění, a nazvat ji Smithsonův institut.*

Ještě zvláštnější bylo, že Smithson jaktěživ nenavštívil Spojené státy, a přesto jejich vládě zanechal celé své jmění.

Kongresu trvalo celé roky, než se rozhoupal k činu.

Někteří jeho členové se domnívali, že takovým *institutem* může být jen velká knihovna, další horovali pro klasické muzeum, hrstka prosazovala samofinancovatelné série přednášek a ještě jiní chtěli publikovat všeobecně uznávaná vědecká pojednání. Jižanší kongresmani zaujali vyloženě skeptický postoj; obávali se, že se zamýšlená instituce stane jakýmsi fórem odpůrců otrokářství. Odmítali cokoli podniknout a navrhovali peníze prostě vrátit. Nakonec získaly navrch chladnější hlavy a v zakládacích dokumentech institutu se objevil požadavek, aby vznikla knihovna, muzeum, umělecká galerie a přednášková síň, a ovšem také budova o dostatečném prostoru, kam se to všechno vejde. Výsledkem byla stavba napodobující románský sloh dvánáctého století, s dlouhými křídly, vysokými věžemi, oblouky a břidlicovou střechou. Svým vnitřním uspořádáním, které se podobalo klášteru, a fasádou z červeného pískovce představovala v zemi unikát. Přesně toho chtěli tvůrci dosáhnout: nápadného kontrastu s novořeckou architekturou, která dominovala ostatním částem hlavního města. Joseph Henry budovu nenáviděl; prohlašoval ji za *výstřední a nepraktický barák, politováníhodný omyl*. Mnozí ji ale začali nazývat jinak.

Hrad.

A teď stála v plamenech.

Návštěvník dospíntoval zpátky do Henryho kanceláře, jenže ta už nebyla prázdná. Spatřil v ní nějakého muže. Nejdřív ho pokládal za zaměstnance. Pak zaregistroval tmavomodrou uniformu a insignie kapitána unionistické armády na ramenou. Muž se otočil a bez sebemenšího zaváhání sáhl k pasu po revolveru.

Návštěvník měl už předtím pocit, že ho někdo sleduje. Když se do Hradu chystal, zamýšlel vejít i odejít nepozorovaně. Jenže věci nejdou vždycky podle plánu.

Třeskla rána a kulka vyštípla třísku ze zárubně. To už se ale šipkou vrhl ode dveří pryč. Stihl si ještě všimnout, že revolver patří k těm novým, dvojčinným, které samy automaticky napnou a uvolní bicí mechanismus a otočí válcem.

Drahá a vzácná zbraň.

Přistál na podlaze chodby a hmátl po vlastním dvojčinném revolveru, který schovával v pouzdře pod kabátem. Do teď doufal, že na násilí nedojde, ale zřejmě nemá na vybranou. Vstal a chystal se muže z Henryho kanceláře zlikvidovat. O osm metrů výš zanechával požár zčernalou stopu na stropě a celá posluchárna tonula v kouři. Všude, i v Henryho kanceláři, přšely shora kusy hořícího dřeva. Kapitán vyběhl z kanceláře s revolverem v jedné ruce. V té druhé nesl věc, kterou návštěvník doručil Josephu Henrymu.

*„Tohle předejte tajemníkovi,“* přikázal mu Jefferson Davis a podal mu mosazný klíč. *„A vyzvedněte váš deník.“*

Návštěvník prve zahlédl deník na Henryho stole, jenže teď ho spolu s klíčem držel v ruce kapitán. Že tenhle cizí člověk přesně ví, co odnést, bylo krajně znepokojivé.

A tak kapitána strhl na podlahu.